

Arrest

nr. 114 388 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDINGENEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Hosain Mohsin, verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en minder dan 18 jaar geleden geboren te zijn in het dorp Chak Chatha, district Gujranwala, provincie Punjab. U ging anderhalf jaar naar de 'madrassa' (koranschool) waarna u drie jaar naar de reguliere school ging. Wegens financiële moeilijkheden ging u echter terug naar de madrassa. U hebt één broer en één zus. In mei-juni 2012 kwamen twee mannen van de groep 'Jhangvi' naar de madrassa. Zij namen de goede leerlingen - u en nog twee andere jongens - mee naar de grote madrassa in Jang. Daar werden u en nog andere jongens bijeen gebracht in een grote zaal waar jullie moesten luisteren naar toespraken

over de islam. Hierna keerde u terug naar de kleine moskee. Zo een 20 à 25 dagen later ging u een tweede keer naar de grote moskee waar u opnieuw moest luisteren naar toespraken. 30 dagen later ging u een derde keer. Ditmaal werden jullie apart naar een kamer gebracht waar de Malawi sprak over het verlies van de goede cultuur van de islam en dat er moest gevochten worden om de cultuur te behouden. Toen u nadien een vierde keer ging, werd u een open plek getoond waar u later trainingen zou krijgen. Ze toonden u ook wapens. Later brachten ze u terug naar de kleine madrassa. Daar vroeg u verlof aan en u keerde terug naar huis.

U vertelde alles aan uw vader die u sindsdien niet meer naar de madrassa liet gaan. Tien à twaalf dagen later kwamen de twee mannen uit die kleine madrassa naar u vragen. Uw vader zei echter dat u ziek was en daardoor niet naar de madrassa kon gaan. Nog eens tien dagen later kwamen ze opnieuw langs. Ze hadden vernomen dat u niet ziek was en ze vroegen uw vader waarom hij zijn zoon niet meer naar de madrassa liet gaan. Een week later stuurde uw vader u naar uw tante langs moederskant in Lahore. Tien dagen later kwamen ze bij uw tante langs en vroegen ze opnieuw om u naar de madrassa te sturen. U ging ook even bij uw neef in Lahore wonen, maar daar kon u niet blijven waarna u terug bij uw tante ging wonen. Terwijl u bij uw neef verbleef waren ze nog een tweede keer bij uw tante langs gegaan. In de maand na dat tweede bezoek bleven ze uw ouders lastig vallen om u naar de madrassa te sturen. Na die maand - vier maanden na hun 1e poging om uw vader te overtuigen u terug naar de madrassa te sturen - verliet u Pakistan.

Op 15 april 2013 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat de twee mannen van de madrassa keer op keer - minstens vijf keer in vier maanden - naar u kwamen vragen zowel bij uw vader als bij uw tante, maar dit zonder ooit geweld te gebruiken (CGVS vragen 54, 59-60, 87, 104, 107, 111, 118-119, 133-134). Hieruit zou kunnen hoogstens afgeleid worden dat zij u graag terugzagen in de madrassa, maar dat zij niet bereid waren hiervoor geweld te gebruiken en u onder dwang naar de madrassa te brengen. Indien zij u werkelijk willens nillens terug naar de madrassa hadden willen brengen, zouden zij u gewoon onder dwang kunnen meegenomen hebben. Uit uw verklaringen blijkt echter dat zij dit wel vroegen, maar dat zij buiten enkele vage bedreigingen als dat het "niet goed zou zijn voor hen", dat het "beter is voor jullie" en dat ze jullie "niet zouden sparen", niks concreets tegen u of uw familie ondernamen. In die vier maanden dat u nog in Pakistan verbleef - of erna - sinds u niet langer naar de madrassa ging, hebben ze echter deze dreigementen nooit ten uitvoer gebracht. Nochtans hadden ze ruim de tijd en de gelegenheid om dit te doen. U bleef nog verschillende maanden in Pakistan en ze hadden geen enkele moeite om u op te sporen (CGVS vragen 122-127, 133-134, 138). Dat zij u desondanks niet gewoon meenamen, relativeert de ernst van uw vrees in grote mate. Wanneer zij werkelijk kosten noch moeite sparen om u terug naar de madrassa te halen, mag er van hen verwacht worden dat ze doortastender zouden optreden en hun acties niet zouden beperken tot langsgaan bij uw vader en uw tante om hen wederom te vragen hun zoon naar de madrassa te sturen om hooguit enkele loze dreigementen te uiten. U stelt zelf dat zij op een normale manier met uw vader praatten. Dit alles wijst erop dat u niet 'gedwongen' werd naar de madrassa te gaan, dat u het aanbod kon weigeren en dat u bijgevolg geen persoonlijke vervolging riskeerde.

Bovendien is deze door u geschetste gang van zaken niet bepaald de 'modus operandi' om iemand in te schakelen voor de jihad. Een gedwongen rekrut zal immers nooit dezelfde ijver en blinde gehoorzaamheid aan de dag leggen als iemand die uit eigen beweging - of onder druk van de familie - naar de madrassa gaat. Dat zij zoveel moeite deden voor iemand die niet naar de madrassa wil gaan, is weinig aannemelijk aangezien hen dit verhoudingsgewijs maar weinig zou opleveren. De madrassa's beschikken over een voldoende grote poel van koranstudenten waarbinnen ze gemakkelijk en vlot nieuwe 'overtuigde' leden voor hun jihad kunnen werven. Dat zij toch alles in het werk stellen om één afgedwaald lid van de kudde te overtuigen terug te keren, is gezien de beschreven omstandigheden niet plausibel (CGVS vragen 112-116).

Verder werd u slechts een viertal keer naar de grote madrassa in Jang gebracht en dit telkens met een tussenpose van 20 à 25 dagen of meer (CGVS vragen 59-60, 65-68, 77). Bovendien spraken ze u pas bij de derde keer over de noodzaak van de jihad. Op die manier is het praktisch onmogelijk

u daadwerkelijk te overtuigen van de jihad. U krijgt immers telkens opnieuw de kans terug te keren naar uw vertrouwde omgeving, weg van de constante indoctrinatie van de ideologie van de voorstanders van de jihad. Dit is niet bepaald de manier waarop jongeren gehersenspoeld worden om voor de islam te strijden. Bij uw vierde bezoek aan de grote madrassa kon u dus onmogelijk al overtuigd zijn van de jihad, zeker wanneer u hier zelf niet uit vrije wil wou aan meewerken. Desalniettemin werd u reeds bij het vierde bezoek - en na slechts één of twee preken over de jihad - de trainingsplaats voor toekomstige jihadstrijders getoond (CGVS vragen 65-68). Van deze strijders kan niet verwacht worden dat zij zo snel al vertrouwelijke en gevoelige informatie zouden delen met aspirant-jihadstrijders die niet of nauwelijks geïndoctrineerd zijn geweest en misschien zelfs niet overtuigd waren van het voeren van de jihad. Deze gang van zaken is absoluut niet geloofwaardig waardoor ook de oprechtheid van uw asielmotieven ondermijnd wordt. Kortom, zowel aan het feit dat u onder dwang opgeleid zou worden om te gaan strijden voor de islam als aan het gegeven dat zij u onder dwang en met de dreiging van het gebruik van geweld probeerden terug te halen naar de madrassa kan geen geloof meer gehecht worden. Uw asielmotieven worden bijgevolg fundamenteel onderuit gehaald.

Voorts kan er evenmin geloof gehecht worden aan de bewering dat u niet zou weten waar uw ouders en de rest van uw familie zich op dit moment zouden bevinden (CGVS vragen 32-37, 120, 130, 132). U had ook in Lahore nog contact met uw vader. Dat u desondanks enkel nog contact kunt hebben met uw neef is weinig plausibel. Zelfs als dit inderdaad het geval is, mag er van uitgegaan worden dat u via uw neef in contact zou moeten kunnen komen met uw ouders of uw tante en dat uw neef u hierbij kan helpen. Dat u toch beweert dat u geen contact met hen kunt krijgen, toont een zekere desinteresse naar de huidige toestand van uw familie aan. Volgens uw voorgehouden asielmotieven, riskeert uw familie echter ook vervolgd te worden door de groep Jangvi. Zij zouden immers de gevolgen dragen wanneer u niet naar de madrassa zou terugkeren. Dat u ondanks dit risico niet de minste moeite hebt gedaan om via uw neef meer nieuws te ontvangen over uw familie en over hun huidige situatie - die overigens zeer relevant is binnen het kader van uw asielaanvraag - wijst op immense gelatenheid tegenover het lot van uw familie. Dit strookt echter niet met de door u voorgehouden problemen. Dat u geen contact meer hebt met uw vader, dit contact - op welke manier ook - niet probeert te herstellen, bevestigt dus de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan er aan uw asielrelaas onvoldoende geloof worden gehecht en heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

U legt geen documenten voor die zouden toelaten uw identiteit, reisweg en/of vluchtmotieven op één of ander manier te ondersteunen.

Verder erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Aangezien u verklaart gewoond te hebben in de provincie Punjab en ook over een valabel onderkomen beschikt in de stad Lahore kan er aangenomen worden dat u zich zonder problemen in één van die plaatsen kan vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht zoals opgelegd aan de commissaris-generaal door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog een schrijven van de FOD Justitie betreffende de leeftijdsbepaling toe.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Zo blijkt vooreerst uit verzoekers verklaringen dat alles erop wijst dat verzoeker niet gedwongen werd naar de madrassa te gaan, dat hij het aanbod kon weigeren en dat hij bijgevolg geen persoonlijke vervolging riskeerde. De twee mannen van de madrassa zijn immers verschillende keren (minstens vijf keer in vier maanden) naar verzoeker komen vragen zowel bij zijn vader als bij zijn tante, maar dit zonder ooit geweld te gebruiken. Terecht kon de bestreden beslissing hieruit afleiden dat deze personen verzoeker graag terugzagen in de madrassa, maar dat zij niet bereid waren hiervoor geweld te gebruiken en hem onder dwang naar de madrassa te brengen. In de vier maanden dat verzoeker nog in Pakistan verbleef nadat hij gestopt was met naar de madrassa te gaan, zijn ze nooit bij hem geweest om hem gedwongen mee te nemen. Wanneer zij werkelijk kosten noch moeite zouden sparen om verzoeker terug naar de madrassa te halen, kan er in redelijkheid van hen verwacht worden dat ze doortastender zouden optreden en hun acties niet zouden beperken tot langsgaan bij verzoekers vader en tante om hen te vragen hun zoon naar de madrassa te sturen en om hooguit enkele loze dreigementen te uiten. Dat zij verzoeker desondanks niet gewoon meenamen, relativeert de ernst van zijn vrees in grote mate en toont aan dat er evenmin sprake is van morele dwang zoals verzoeker wil laten uitschijnen.

Dat verzoeker voorts slechts een viertal keer naar de grote madrassa in Jang werd gebracht en dit telkens met een tussenpose van 20 à 25 dagen of meer maakt het praktisch onmogelijk verzoeker daadwerkelijk te overtuigen van de jihad. Verzoeker krijgt immers telkens opnieuw de kans terug te keren naar zijn vertrouwde omgeving zodanig dat hij gedurende bijna een maand afstand kan nemen van de ideologische indoctrinatie van de voorstanders van de jihad. Terecht stelde de bestreden beslissing dienaangaande dat dit niet bepaald de manier is waarop jongeren gehersenspoeld worden om voor de islam te strijden. Ook de vaststelling dat aan verzoeker reeds bij zijn vierde bezoek aan de grote madrassa - en dit slechts na slechts één of twee preken over de jihad - de trainingsplaats voor toekomstige jihadstrijders getoond werd, kan niet overtuigen. In redelijkheid kan immers niet worden aangenomen dat met aspirant-jihadstrijders al zo snel dergelijke vertrouwelijke en gevoelige informatie gedeeld zou worden terwijl zij niet of nauwelijks geïndoctrineerd zijn geweest en misschien zelfs niet overtuigd waren van het voeren van de jihad.

Aangezien aan beide voormelde vaststellingen, met name het feit dat verzoeker onder dwang opgeleid zou worden om te gaan strijden voor de islam zowel als aan het gegeven dat zij verzoeker onder dwang en met de dreiging van het gebruik van geweld probeerden terug te halen naar de madrassa geen geloof kan worden gehecht kan evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring zijn land

te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het document betreffende de leeftijdsbepaling van de FOD Justitie, door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift, doet aan bovenvermelde vaststellingen geen afbreuk aangezien verzoekers leeftijd niet betwist wordt.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod non in casu*.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Pakistan, aantoont.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de Raad tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict zeer regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. De bestreden beslissing kon terecht besluiten dat aangezien verzoeker verklaart gewoond te hebben in de provincie Punjab en ook over een valabel onderkomen beschikt in de stad Lahore, er kan aangenomen worden dat hij zich zonder problemen in één van die plaatsen kan vestigen. Verzoeker betwist dit gegeven niet zodat dit kan beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER